ცუცა თხოვდება?!

ცუცა თხოვდებაო, რომ თქვეს, ვიფიქრე „პასიანსის" ახალ სერიაზე ლაპარაკობენ და „მერვეკლასელის" „წარსულს ჩაბარებული" პარტნიორის ალეკო თეთრაშვილის შემცვლელი უპოვეს ციცო კაპანაძეს-მეთქი. არა, რა „პასიანსის", რას ამბობ, ცუცა-ციცო შეყვარებული ყოფილა და ცხენის წელში თხოვდებაო. მყისვე ვეახელი ახალი ამბის ადრესატს და თავად ვკითხე შესაძლო გაბედნიერების შესახებ. ცუცამ თუ ციცომ კარგა გულიანად იცინა და მერე მითხრა:

— რაო, რაშზე ამხედრებული პრინცი გამოჩნდაო? ვინ გითხრათ ეს ამბავი? გაყოლა თუ გათხოვება არ გადამიწყვეტია, რადგან წინადადების შემომთავაზებელი არ გამოჩენილა ჯერ, მაგრამ ვაპირებ, თუ არ გამოჩნდება, ძალით გამოვაჩინო.

— **ანუ...**

— გადავწყვიტე, ამ წელში იმ კაცს მე თვითონ ავუხსნა სიყვარული, ბოლოს და ბოლოს, შევარცხვენ. რამდენიმე დღის წინ უცნობმა თაყვანისმცემელმა მაჩუქა ფრთოსანი მერანი და მის მერე იმედი გამიჩნდა, რომ თეთრტაიჭოსანი უფლისწული მოფრინდება და მეტყვის: „ცუცაა..." რა საჭიროა დაკონკრეტება, ეშმაკს არ სძინავს.

— **დღემდე თუ გადაგიდგამთ რჩეულისკენ პირველად ნაბიჯი?**

— არა, არა, მაგ მხრივ ძალიან კომპლექსიანი ვარ. არაფრით არ შემიძლია, რომ კაცს სიყვარული ავუხსნა. ვერც კი ვაგრძნობინებ, მაგრამ ამ ბოლო დროს თავს გააქტიურებას ვატყობ. ცოტა ძნელი კი არის კაცის შებმა, რადგან მამაკაცების სიმცირის გამო ყველაფერი დასწრებაზეა. ქალები კაცებს ასწრებენ, რა დრო დადგა, გესმით და როგორც ნოშრევან კუჭუხიძე იტყოდა „შერცკილებში", რადგან ქალაქში ყველაფერი დასწრებაზეა, მეც უნდა დავასწრო სხვებს, რომ არ მომასწრონ ჩემს რჩეულზე ანკესის მოდება.

— **როდის აპირებთ მოქმედების დაწყებას, გაზაფხულზე, სიყვარულის სეზონზე?**

— არავითარი გაზაფხული, მაგ საქმისთვის ამ დღეებში არ მცალია, მაგრამ, როგორც კი ახალი წელი ჩაივლის, გაჩვენებთ ჩემს შესაძლებლობებს. ნახავთ, ვინ არის ცუცა!

— **მგონი საკუთარი სახელი თვითონაც გავიწყდებათ, სულ ცუცას გაიძახით, არადა ციცო ხართ.**

— ეჰ, ვერავინ ველარ მცნობს ციცოდ. ტელეფონზე თუ დავრეკე სადმე და ვთქვი, გამარჯობათ, ციცო ვარ-მეთქი, ვერ მცნობენ. ცუცას რომ ვახსენებ, იმ წუთში ისმის კივილი — „პასიანსს გაუმარჯოსო".

— **თქვენი სამსახურებრივი „მეუღლე", „შეყვარებული" და კიდევ რა ვიცი, ვინ, ალეკო თეთრაშვილი დაგცილდათ და „პასიანსიდანაც" საერთოდ წავიდა. რა მოხდა, თქვენი ზეწოლის გამო თავს გაქცევით ხომ არ უშველა?**

— დიახ. მე მაგისთვის მძიმე არტილერია ვიყავი. ახლა ჯაბა მყავს და ის მიძლებს. მაგრამ მალე ვერ გამიძლებს, რადგან კარატეში ვმეცადინეობ და ჩემთან ურთიერთობა ხუმრობა არავის ეგონოს.

— **ასეთი გადაწყვეტილება რამ მიგაღებინათ, თავდასხმას ხომ არ გიპირებთ ვინმე?**

— რა ვიცი, გენაცვალე. ყველაფერი მოსალოდნელია. სხვათა შორის, ალეკოს თემას დავუბრუნდები და გეტყვით, რომ მას მართლა ვურტყამდი. ცემა იმპროვიზაციით არ გამომდის. მაგის ბედად, მაშინ არ დავდიოდი კარატეზე და ძალიან მწარე მუშტი და წიხლი არ მქონდა. მამუკა ღლონტს ეხვეწებოდა ალეკო, ერთხელ მაინც დამარტყმევინე სცენარით ცუცასთვისო. მაგისი დარტყმული მტერს. გაუღიმა ბედმა, მართლა მცემა და ნოკაუტში ჩამაგდო.

— **სიახლეს ხომ არ უნდა ველოდოთ თქვენს შემოქმედებით საქმიანობაში?**

— სულ ორი თვეა, იუმორისტმა ბიძინა მახარაძემ შექმნა მინიატურების თეატრი. თებერვლის ბოლოდან დავიწყებთ სპექტაკლებს „პასიანსის" შემოქმედებითი ჯგუფი და ბატონი ბიძინა. 1.45 საათიანი სპექტაკლი გვაქვს და ამ ხნის განმავლობაში შეგიძლიათ კუჭი ამოიღოთ, დაიჭიროთ ხელში სიცილით და იხოხიალოთ სკამის ქვეშ.

ეკა ლომიძე

ქაღალდი პოლიგრაფიისთვის
საგაზეთო და ოფსეტური
ყველაზე
იაფად
ადგილზე მიწოდებით
ტელ: 71-04-14; 877-43-28-62

ჟურნალ-გაზეთების გამოწერა
თბილისის მაცხოვრებლთათვის
სახლიდან
გაუსვლელად
ტელ: 33-26-73

კვირის პალიტრა

რევაზ ჩელებაძეზე ვლაპარაკობდი და რამაზ შენგელიას ვგულისხმობდი...

მასზე ამბობენ, კატასავით ცხრა სიცოცხლე აქვსო. უამრავ კატასტროფასა და ხიფათს გადარჩენილ ცნობილ სპორტულ კომენტატორსა და მიმომხილველს, კალათბურთის ეროვნული ნაკრების უფროსს და კიდევ სხვა მრავალი სპორტული ჩინის პატრონს **ჯამლეთ ხუხაშვილს** *ყველაზე მეტად მაშინ გაუმართლა, როცა თვითმფრინავის კატასტროფას საღ-სალამათი გადაურჩა — 1970 წელს ზაპოროჟიესკენ მიმავალი „ილ-14" აეროპორტამდე 40 კმ-ში ჩამოვარდა. 43 კაციდან 10 გადარჩა, მათ შორის, ბატონი ჯამლეთიც.*

— თბილისში დავურეკე ოჯახს. დედაჩემმა მერელა დაიჯერა ცოცხალი რომ ვიყავი, როცა ფეხბურთის რეპორტაჟი გადავეცი. როგორც ჩანს, ღმერთს ჩემი განირვა არ უნდოდა, ვინც ეს ამბავი იცის და ჩემთან ერთად თვითმფრინავით მგზავრობს, თავს არხეინად გრძნობს ხოლმე.

— **ახლახან თქვენ და კოტე მახარაძე მოსკოვში ბრძანდებოდით. ბატონ კოტესაც თილისმასავით ხომ არ ახლდით ფრენის დროს?**

— *(იცინის)* მე მისი უმცროსი მეგობარი და მოწაფე ვარ. მოსკოვში ვმონაწილეობდი დიდ ზეიმში — რუსეთში უთუოდ უმაგალითო ფაქტი მოხდა — ბატონ კოტეს, ქართველ კაცს ფედერაციაში საუკეთესო სპორტული ჟურნალისტის ტიტული მიენიჭა. ამის ერთ-ერთი მიზეზი გახლდათ მისი ახლახან გამოცემული წიგნი „რეპორტაჟი უმიკროფონოდ", რომელიც „ბესტსელერად" იქცა რუსეთში.

— **იმედია, მოსკოვში სტუმრობისას კიევური თავგადასავლები არ განმეორებულა. იქნებ გვიამბოთ, როგორ „გამოიტირეთ ბატონი კოტე"?**

— ბატონი კოტე კიევში უკრაინის პრეზიდენტმა კუჩმამ მიიწვია ევროპის ჩემპიონთა თასზე კიევის „დინამოსა" და მადრიდის „რეალის" შეხვედრის რეპორტაჟის წასაყვანად. იმ დღეს ორმა ქართველმაც გაიტანა მეტოქის კარში ბურთი და გუნდმა გაიმარჯვა კიდეც. თანაც ტოტალიზატორში ვითამაშეთ და მოვიგეთ. კოტეს პირველად გაუმართლა — ადრე სულ ვაგებდით. მოკლედ, ყველაფერმა შესანიშნავად ჩაიარა. საღამოს რესტორანში კარგად მოვეულხინეთ. კოტემ რომ დალია, დავფრთხით მე და ლერმან ლეკიშვილი. სოფიკოს მკაცრად ვყავდით გაფრთხილებული, — ჯანმრთელობის გამო წვეთი არ დაალევინოთო. გვიანი იყო, საძინებლამდე რომ მივაცილეთ.

დილით ჟურნალისტებს უნდა შევხვედროდით. დავურეკე — არ მიპასუხა. ავედით მე და ლერმანი. კარზე ვუკაკუნებთ — ჩამიჩუმი არ ისმის, არადა ნასვამმა კოტემ ისეთი ხვრინვა იცის, ქალაქის ბოლოს გაიგონებს კაცი. შევშფოთდით, დავსტირით კოტეს და თან ვფიქრობთ, რა ვუთხრათ სოფიკოს. ერთი საათის ლოდინის შემდეგ სასტუმროს თანამშრომელს გავაღებინეთ კარი. ვერ შევბედეთ პირველებმა შესვლა. მორიგე შევუშვით... გაღიმებული გამოვიდა და გვითხრა, — Как он красиво и сладко спит-ო. მე და ლერმანი სიხარულით გავგიჟდით. სოფიკოს გადავურჩით, მაგრამ კოტე გადაგვერია — ძილს რატომ არ მაცლითო.

— **თქვენ წილად გხვდათ ბედნიერება ეროსი მანჯგალაძის გვერდით გემუშავათ, ალბათ უამრავი გაქვთ გასახსენებელი.**

— ეროსის გვერდით გატარებული წლები ჩემი სიმდიდრეა. 50 წელი რომ შემისრულდება, კომენტატორობას თავს ვანებებ და ტელევიზიას საერთოდ არ გავეკარებიო, ამბობდა. გაზეთები ეხვეწებოდნენ — „ნუ წახვალ, ეროსი"... მეც ვემუდარებოდი, მაგრამ მაინც თავისას ადგა. გადამწყვეტ წამში შევთავაზე, — მოდი, მატჩის პირველ ნაწილს მე გავუძღვები და მეორის დასაწყისში ვიტყვი, — ბოლო საიუბილეო რეპორტაჟს ეროსი წაიყვანს-მეთქი. დაფიქრდა და მეუბნება, — როგორ ებრაულად მომიარე, კაცო, შენ!.. მასე რომ მოვიქცე და მერე უკან მობრუნება მომინდეს, ველარაფერს ვიზამო. ასე შევაჩერე.

— **მისი თაობის სპორტული გულშემატკივრები აღტაცებულნი არიან ეროსის ლაღი იუმორით.**

— ერევანში „არარატს" ეთამაშებოდა ცსკ. ჩვენთანაც თამაში იყო. ადგილობრივმა კომენტატორმა გამოაცხადა — ცსკ 1:3-ს აგებსო. ის დრო იყო, არმიაზე ცუდის თქმისთვის კი არა, საჭოჭმანო ინტონაციისათვის დაგიჭერდნენ. ეროსი კი, არც აცია, არც აცხელა და აცხადებს: საბჭოთა არმიას უჭირს „არარატთანო". გული გამისკდა, ვუთხარი, თქვენ შეიძლება არაფერი გითხრან, მაგრამ რას მერჩით მე, ებრაელ კაცს. გინდათ, გამასახლონ ოჯახიანად-მეთქი?

— **ამბობენ, უინტერესო თამაშით გულგატეხილ გულშემატკივრებს ეროსი ამხიარულებდაო.**

— შესანიშნავად იყენებდა უმნიშვნელო მოვლენასაც კი. სტადიონს შემოეჩვია ძაღლი, რომელიც მაინცდამაინც შუა თამაშში შემოდიოდა და მოედანს გადაკვეთდა ხოლმე. ერთი უღიმღამო თამაშის დროსაც შემოცუნცულდა მურია და ეროსიმაც იქუხა, — და აპა, გამოჩნდა ჩვენი ნაცნობი ძაღლი. იგი მთელი სისწრაფით მიემართება მეტოქის საჯარიმო მოედნისაკენო. ხალხი კინაღამ სიცილით დაწყდა. მერე ჩვენებმა მოწინააღმდეგის ჯარიმის დარტყმისას ცოცხალი კედელი რომ აღმართეს, ეროსიმ შენიშნა, — დახეთ ამ მკვდრებს, რა ცოცხალი კედელი აღუმართავთო. ერთხელაც „ფახთაქორთან" თამაშის დაწყებამდე 3 წუთით ადრე მოვიდა. გუნდის შემადგენლობის გაცნობა ვერ მოასწრო, არადა ტაშკენტელებს შავწომრიანი წითელი ფორმები ეცვათ. წვიმდა და ფერებიც ერთმანეთში ისე ირეოდა, რომ ვერაფერს გაარჩევდით. ეროსი მეუბნება, — კრასნიცკი თუ თამაშობს, ყველაფერი კარგად იქნებაო. ის ერთადერთი ქერათმიანი ფეხბურთელი იყო, რომლის გარჩევაც შეიძლებოდა. ბოლო ტაიმი მხოლოდ კრასნიცკი „ათამაშა" ეროსიმ. ბოლოს, მეკარეზე რომ მიდგა საქმე, ისევ კრასნიცკი ახსენა — აი, ნახეთ, თავურით როგორ მოიგერია მეტოქის ბურთიო. თამაში ვილას ახსოვდა, გაოცებული შევყურებდი ეროსის.

— **40 წელია, ტელევიზიაში ხართ, პირდაპირ ეთერში რომ შეცდომას დაუშვებ, ალბათ გამოსწორება ძალიან ძნელია. უფრო მეტიც, შეუძლებელიც კია. თქვენც ხომ არ გქონიათ მსგავსი შემთხვევები?**

— ჩვენ, სპორტული ტელეკომენტატორები და მიმომხილველები თავს გადამხდარ კურიოზებს დიდებულ კოლეგას, ნუგზარ ჯულელს მივაწერთ ხოლმე, ისიც სიამოვნებით „იწერს", თუმცა ერთხელ რაც დამემართა, იმდენად გახმაურდა, რომ ვერაფრით მოვახერხე ნუგზარისთვის გადამებრალებინა. მოედანზე გამოვიდა რამაზ შენგელია. მეც მის შესახებ დავიწყე ლაპარაკი. ხალხიც ხვდება, რომ რამაზზე ვსაუბრობ, არადა თურმე თავგამოდებით ვამტკიცებ, რომ მოედანზე გამოვიდა რევაზ ჩელებაძე. ოპერატორი მანიშნებს, — სისულელეს ამბობო, მაგრამ ჩემსაზე ვდგავარ. ეს კურიოზი კი საღამოს სპორტული ამბების მიმოხილვისას გაიმეორა თემურ ჯაფარიძემ და უჩვენა სწორედ ის კადრი, რომელზეც რამაზ შენგელია ჩანს, მე კი მაყურებელს ვეუბნები — გინდა თუ არა, ჩელებაძეა-მეთქი.

— **ამდენი ხმალი რად გინდათ, კოლექციას აგროვებთ?**

— ყველა ნაჩუქარია. აი, ეს ყველაზე ძველი და ძვირფასი ქართული ხმალი გია გულუამ 50 წლის იუბილეზე მაჩუქა. ჩემი დაბადების დღეზე მოილხინა და მეორე დღეს ესროლეს... ის წლები უკვე წარსულს ჩაბარდა. ახალი წელი დადგა და იმედი მაქვს, რომ სამტროდ ტყვია აღარ გავარდება.

ეკა ლომიძე

2002 წლის თებერვლიდან
გამოდის გაზეთი „მწუხრი" — მხოლოდ
სამგლოვიარო განცხადებებისათვის.
მის: კოსტავას 14 ოთახი 3